

LYNN
AUSTIN

Wachten op kerst

ROMAN

LYNN
AUSTIN

Wachten
op kerst

Roman

Vertaald door Roeleke Meijer-Muilwijk

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

*Voor mijn moeder,
die kerst altijd bijzonder maakte*

Deel 1

DE KAARS VAN HOOP

*The hopes and fears of all the years
are met in Thee tonight.*

Phillips Brooks, *Oh, Little Town of Bethlehem*

*Vestig je hoop op God,
eens zal ik Hem weer loven,
mijn God, die mij ziet en redt.*

Psalm 42:6b

1

NEW YORK,
WOENSDAG 27 NOVEMBER 1901

Adelaide Forsythe hield haar hoed vast om te voorkomen dat hij door de gure wind zou worden weggeblazen en haastte zich van de tramhalte naar huis. Ze miste niet veel uit haar eerdere leven als rijke erfgename, maar op een onstuimige avond als deze – na een grauwe dag was de zon laat in de namiddag al verdwenen – verlangde ze naar een rijtuig met koetsier die haar bij de voordeur afgeleverd zou hebben. De bijeenkomst waarvoor ze het koude weer getrotseerd had, was teleurstellend verlopen. Haar pogingen om de wereld te verbeteren, hadden slechts weinig verandering teweeggebracht.

In de toenemende duisternis ging ze de hoek om, over een tapijt van roestbruine herfstbladeren. De ramen van haar bescheiden kalkstenen huis waren donker, wat betekende dat Howard, haar echtgenoot, nog niet thuis was. Ze haastte zich over het trottoir, maar stond stil toen ze geritsel hoorde

in een van de struiken naast de trap naar de voordeur. Een schaduw, te groot voor een eekhoorn, verplaatste zich. Ze hield haar adem in en luisterde. Wat moest ze doen? Erlangs rennen en zo snel mogelijk het slot van de deur open zien te krijgen? Of zou ze teruggaan en onder de straatlantaarn gaan staan om Howard op te wachten? Hij zou waarschijnlijk al gauw thuis komen.

Opnieuw ritselde er iets in de struik. Addy hervond haar zelfbeheersing en besloot niet op haar echtgenoot te wachten, maar een dappere, moderne, twintigste-eeuwse vrouw te zijn.

Nu hoorde ze gedempt niezen. Ze sloop naderbij en bukte zich om onder de struik te turen.

‘Is daar iemand?’

De gestalte veranderde van houding en keek naar haar op. Een kind! Genesteld tussen de kale takken. Een jongetje met kort, slonzig haar, rode wangen van de wind, en zonder muts, wat veel te koud was voor een avond in november. In de armere delen van New York leefden en sliepen kinderen op straat, maar niet in de rustige wijk van Manhattan waar Howard en zij woonden.

‘Ik zal je geen pijn doen,’ zei Addy. ‘Je kunt gerust uit de struiken komen.’

De jongen bekeek haar achterdochtig vanuit zijn holletje tussen de takken.

‘Je ziet er koud uit. Zou je het fijn vinden om binnen te komen en op te warmen bij het vuur?’

Hij snoof en veegde zijn neus af aan zijn mouw.

Ze dacht dat ze hem zag knikken. ‘Kom er dan maar uit.’

Na een korte pauze gingen de kale takken opzij en broze twijgjes knaptten terwijl de jongen onder de struik vandaan kroop. Hij bleef voor haar staan, rillend in zijn versleten jas,

klappertandend van de kou. Hij kon niet ouder zijn dan acht, hooguit negen jaar.

‘Hoe heet je?’

‘J-Jack.’

‘Laten we naar binnen gaan, Jack. Deze kant op.’

Ze ging de trap op, deed de voordeur van het slot en greep de deurknop stevig vast; de deur waaide bijna uit haar handen. Gevolgd door de jongen liep ze de grote hal door en in het voorbijgaan stak ze de lampen aan. Vervolgens gingen ze de trap af naar de keuken in het souterrain. In het gietijzeren fornuis smeulde een vuur. Addy opende een van de ronde deksels, pookte de gloeiende kooltjes op om het vuur aan te wakkeren en gooide er nog wat steenkool uit de kolenkit bij. Ze was trots omdat ze eraan dacht de knop op de kachelpijp te draaien, zodat de klep naar de schoorsteen openstond. Deze klus was nieuw voor haar. Tot aan haar bruiloft, ruim een maand geleden, was ze gewend geweest dat het hele huishouden door personeel gedaan werd.

Ze draaide zich om naar de jongen, een mager kind met een vuil gezicht en haveloze schoenen. Zijn magere, blote enkels piepten onder zijn te korte broekspijpen uit. Hij stond met opgetrokken schouders en met zijn handen diep in zijn broekzakken. Zijn wangen, neus en oren waren rood van de kou.

‘Zo, Jack. Waarom verstopte je je bij mij in de struiken? Op zo’n koude avond zou je toch beter thuis kunnen zijn?’

‘Ik heb geen thuis.’

Bijna had ze gezegd dat iedereen een thuis had, maar toen herinnerde ze zich waar ze die ochtend geweest was. Adelaide en haar moeder hadden een kerstdonatie afgeleverd bij het weeshuis van de Children’s Aid Society. Misschien dat hij...

‘Ben je uit het weeshuis weggelopen, Jack?’

Hij haalde zijn schouders op, wat zowel ja als nee kon betekenen, maar hij ontkende het niet.

‘Ze zijn vast bezorgd over je. Waarom ben je weggelopen?’

‘Ik wilde de stuiversdame om hulp vragen. Ik verstopte me in haar rijtuig, maar ze reed hier weer weg voordat ik met haar kon praten.’

De stuiversdame. ‘Je bedoelt zeker mijn moeder, mevrouw Stanhope?’ Moeder had de traditie voortgezet waarmee Junietta Stanhope, Addy’s grootmoeder, jaren geleden begonnen was: telkens als ze een van de weeshuizen van de stad bezocht, deelde ze stuivers uit aan de kinderen. Maar hoe had dat kind zich in vredesnaam in het rijtuig weten te verstoppert?

De jongen nieste en Addy richtte haar aandacht weer op hem. Nadat hij zijn neus afgeveegd had aan zijn mouw, sloeg hij zijn armen over elkaar, uitdagend, of misschien alleen omdat dat warmer was. Hij maakte een vastberaden indruk en in zijn waakzame blauwe ogen bespeurde ze een levenservaring die niet paste bij zijn leeftijd. Addy wist niets van kinderen, en ze wist niet zeker wat ze met dit kind moest aanvangen. Als hij gemotiveerd genoeg was om in dit ijskoude weer weg te lopen uit het weeshuis, zou hij waarschijnlijk niet terug willen, zelfs als ze wist hoe ze hem daarheen kon brengen.

De lucht in de keuken werd steeds warmer, en een beetje rokerig. Ze deed haar mantel uit en drapeerde die over de rugleuning van een stoel. ‘Wat wilde je vragen? Welke hulp heb je nodig?’

Hij gaf geen antwoord, maar wees naar iets achter haar en zei: ‘Juf, kijk!’

Ze draaide zich om en zag rook onder de deksels van het fornuis vandaan komen. Die zou toch door de schoorsteen omhoog moeten gaan?

‘Och, heden! Weet jij iets over fornuizen, Jack?’

Hij schudde zijn hoofd.

Langzaam maar zeker stroomde de keuken vol rook. Voordat ze kon besluiten wat ze moest doen, hoorde ze voetstappen boven, en even later dook Howard op in de deuropening – precies op tijd om haar te redden, als de held uit een sprookje.

‘Ik dacht al dat ik stemmen hoorde. O, hé! Volgens mij ben je vergeten de schoorsteen open te zetten, Addy.’ Hij liep meteen door en draaide aan de knop op de kachelpijp, precies zoals zij gedaan had.

‘Maar ik had hem wel opengezet. Ik wist nog dat ik dat moest doen. Echt waar.’

‘Misschien heb je de knop de verkeerde kant op gedraaid en de schoorsteen helemaal afgesloten. Maar maak je geen zorgen, nu komt het allemaal wel goed.’

Hij zette de keukendeur open en gebruikte de krant die hij bij zich had om de rook die kant op te wapperen.

Addy liet zich op een stoel zakken. Ze was opgelucht, maar tegelijk ergerde ze zich aan zichzelf. Wat had ze nog veel te leren! En dat terwijl ze uit vrije wil haar lege rijkeluisleven met personeel voor alle huishoudelijke taken had opgegeven.

Howard wapperde nog een paar keer met zijn krant voordat hij de keukendeur weer dichtdeed. Gelukkig was de rook al bijna helemaal verdwenen.

‘En wie is deze kleine vriend?’ vroeg Howard terwijl hij de jongen aandachtig bekeek.

‘Dit is Jack. Hij had zich in de struiken verstopt.’

Howard hurkte voor Jack neer en glimlachte, hartverwarmend vriendelijk. ‘Fijn om je te ontmoeten, Jack. Ik ben Howard Forsythe, Adelaides echtgenoot.’

Haar echtgenoot. Ze waren al vierendertig hele dagen getrouwd, en hun leven samen was nog wonderbaarlijk nieuw.

‘Voordat ik de keuken bijna liet afbranden, vertelde Jack dat hij zich in moeders rijtuig verstopt heeft toen we vanmorgen bij het weeshuis waren. Hij zegt dat hij haar hulp nodig heeft.’

‘Mm. Het is nu een beetje te laat om mevrouw Stanhope nog lastig te vallen. Laten we eerst iets te eten zoeken en jou een beetje opwarmen, vind je niet? Daarna kun je ons misschien meer vertellen.’

Het was echt iets voor haar briljante echtgenoot om aan praktische zaken als voedsel te denken. Addy hoorde hem in de provisiekamer rommelen, en even later kwam hij terug met een schaal koude ham, een paar ingemaakte bieten, een brood, de botervloot en een glas melk voor Jack.

‘Het spijt me dat ik geen tijd heb gehad om avondeten voor ons klaar te maken,’ zei Addy. ‘De bijeenkomst liep uit en daarna heb ik heel lang gewacht tot de tram eindelijk eens kwam.’ De volledige waarheid was dat iedere maaltijd die Addy klaarmaakte ook niet veel voorgesteld zou hebben, aangezien ze nog nooit in haar leven gekookt had.

‘Dat geeft niet. Ik heb een uitgebreide lunch met een client gehad.’ Howard trok zijn mantel uit en hing die over een stoel. Daarna streek hij zijn donkere haar, dat door de wind alle kanten op stond, glad.

Addy zette borden op de keukentafel, legde bij elk bord een mes en een vork en ze gingen alle drie zitten om te eten.

Jack verslond zijn eten alsof hij uitgehongerd was. Addy keek Howard aan en maakte een hulpeloos gebaar: wat nu?

‘Wil je ons vertellen waarom je weggelopen bent?’ vroeg Howard.

Jack keek hem achterdochtig aan en slikte het brood dat hij net in zijn mond gepropt had haastig door.

‘Brengt u me dan niet terug? Helpt u me? Beloofd?’

‘Ik wil geen beloftes doen die ik niet kan houden.’

‘Nou, ik ga niet terug! Dan zetten ze me op een trein en brengen me heel ver weg. Ze denken dat ik een wees ben, maar dat ben ik niet! Echt niet!’

‘Waarschijnlijk bedoelt hij een wezentrein,’ zei Addy toen Howard haar vragend aankeek. ‘De Aid Society zoekt families in het middenwesten, die weeskinderen adopteren.’

‘Ik heb geen andere familie nodig, want ik heb al een familie!’

Howard legde zijn hand op Jacks schouder. ‘Vertel eens iets over je familie, jongen. Om te beginnen: kun je ons je achternaam vertellen?’

‘Dat is Thomas, ik heet Jack Thomas,’ zei de jongen. ‘Ik, mijn zusje Polly en onze papa – dat is onze familie. En het is bijna kerst, toch?’

Addy keek even naar de keukenkalender. ‘Ja, dat is over vier weken.’

Jack kreunde. ‘Met kerst komt papa thuis en dan weet hij niet waar we zijn. Ik moet mijn zusje zoeken en we moeten naar huis voordat hij komt.’

‘Woont je zusje in hetzelfde weeshuis als jij?’ vroeg Addy.

‘Ik weet niet waar ze is!’ Het klonk gesmoord, alsof het de jongen grote moeite kostte om niet te huilen.

‘En waar is je vader?’ vroeg Howard.

Jack slikte moeizaam. ‘Hij werkt op een schip, maar met kerst komt hij thuis. Dat heeft hij beloofd.’

‘Vertel eens iets over je moeder,’ zei Howard vriendelijk.

Jack verloor de strijd en de tranen stroomden over zijn vuile gezicht.

‘Ze werd ziek toen papa weg was. Ik probeerde voor haar te zorgen, maar ze is weg... naar de hemel.’ Na dat laatste woord snikte hij onwillekeurig.

Addy wist niet wat ze moest doen. Moest ze hem in haar armen nemen, proberen hem te troosten? Zijn smerige kleren en snotneus waren niet bepaald vertederend. Ze vroeg zich af of hij luizen had.

Voordat ze tot een besluit kon komen, veegde Howard zachtjes een droog blaadje uit Jacks haar en liet zijn hand weer op de schouder van het kind rusten.

‘De mensen van de Children’s Aid Society hebben je zeker naar het weeshuis gebracht nadat je mama gestorven was.’

‘Polly en ik probeerden ons te verstoppen. Ze hebben mij gevonden, maar haar niet.’

‘Hoe oud is Polly?’

‘Drie. Bijna vier. Ik ben de enige tegen wie ze wil praten.’ Hij veegde zijn tranen af, waardoor er vuile vegen op zijn gezicht achterbleven. ‘Wilt u me helpen om haar te vinden, meneer?’

‘Ik zal mijn best doen, maar het is te laat om vanavond nog te gaan zoeken. Laten we de keuken opruimen en een slaapplek voor je klaarmaken, dan zullen we morgenochtend kijken wat we kunnen ontdekken.’

Howard waste de borden en het bestek af en Addy droogde ze af. Sinds ze getrouwd waren, deden ze dat zo.

‘Hopelijk is dit de laatste keer dat je in de keuken moet werken,’ zei Addy tegen hem. ‘Morgen komt er een vrouw

solliciteren als kokkin en huishoudster. Ze heeft voor een van moeders vriendinnen gewerkt, en ze heeft goede referenties.’

‘Mooi zo. Ik hoop dat het een succes wordt, voor ons allebei. Jij zou ook niet in de keuken moeten werken, Addy.’

Jack hielp Howard met het aanvullen van de brandstofvoorraad, maar toen Howard hem mee naar boven wilde nemen naar een van de logeerkamers, bleef hij stokstijf staan. ‘Ik kan hierbeneden slapen.’

Addy vermoedde dat hij graag een buitendeur vlakbij had, zodat hij snel zou kunnen ontsnappen.

‘Kijk, daar is een kleine kamer voor een dienstmeisje,’ zei ze. ‘Die staat leeg. Wil je daar vannacht slapen? Er hoort ook een toilet bij. Ik zal een extra deken voor je halen.’

Ze haastte zich de trap op naar de linnenkamer en bracht een deken mee naar beneden. Ze voelde zich niet echt op haar gemak bij de gedachte dat er een vreemde in hun huis overnachtte, al was hij nog een kind.

Ze gaf Howard de deken aan en wachtte in de salon terwijl hij Jack installeerde. In deze kamer aan de voorkant van het huis was het nog wat koud, maar Addy besloot wijselijk niet nogmaals te proberen een vuur aan te steken.

Het meubilair bestond uit spullen die Howard als vrijgezel gebruikt had en meubels die Addy’s moeder hun gegeven had nadat ze vanuit het enorme herenhuis met vijfenzeventig kamers verhuisd was naar een bescheidener woning. Dit huis was nog kleiner, maar het was voorzien van de moderne snufjes waaraan Addy gewend was, zoals gaslampen en stromend water. De keuken bevond zich in het souterrain, de salon en eetkamer waren op de begane grond en op de bovenste verdieping hadden ze drie slaapkamers en een badkamer. Het was hun eerste huis en Addy vond het prachtig.

‘Zouden de mensen van het weeshuis niet ongerust zijn?’ vroeg ze toen Howard ook naar de salon kwam. ‘Moeten we niet proberen hun iets te laten weten?’

‘Dan moeten we zelf weer de kou in. Nee, dat kan best wachten tot morgen. Jack heeft nu in elk geval een warme, veilige slaappleats.’

Terwijl hij sprak, maakte Howard het vuur in de salonkachel aan en daarna kwam hij naast haar op de bank zitten.

Addy vond het vreselijk om nu over geldzaken te beginnen, maar ze kon er niet omheen.

‘Kunnen we iets bespreken over de huishoudster die morgen komt solliciteren?’

‘Natuurlijk. Wat is er met haar?’

Addy betwijfelde of zijn aandacht volledig op het gesprek gericht was, want nu begon hij haar hals en een gevoelig plekje bij haar oor te kussen, wat haar aangename huiveringen bezorgde.

‘Ze zou weleens duur kunnen zijn, aangezien ze voor een van moeders rijke vriendinnen gewerkt heeft. Daarom heb ik besloten dat ik haar salaris zelf wil betalen, met mijn eigen geld. Zodra ik zelf kan koken en het huishouden kan besturen, kunnen we –’

Hij hield op met kussen. ‘Addy, we hadden al besloten dat we niets meer zouden uitgeven van jouw erfenis.’

‘Het is ónze erfenis. Dat geld is niet meer van mij. Het behoort ons beiden toe.’

‘Dat is onredelijk, lieveling. Jij en al je vriendinnen bij de suffragettebeweging strijden toch juist voor financiële onafhankelijkheid voor vrouwen? Dit is de twintigste eeuw, en –’

‘En ik mag zelf beslissen wat ik wil. En ik heb besloten dat mijn erfenis ons beiden toebehoort.’

Hij omvatte haar handen met de zijne. 'Hoor eens, we hebben voldoende budget voor huishoudelijke hulp. Voordat we trouwden, had ik ook een vrouw in dienst die voor me schoonmaakte en de was deed. Ik wil niet dat jij dat soort werk doet, Addy. Nooit! Ik zal jou onderhouden. Jouw erfenis zullen we opzijzetten voor jouw toekomst.'

Addy besloot de zaak te laten rusten. Ze had Howard weten te overtuigen een deel van haar erfenis te gebruiken om dit huis te kopen, maar hij bleef koppig als het erom ging nog meer daarvan uit te geven.

'Over onafhankelijke vrouwen gesproken,' zei hij nu, 'hoe was jullie bijeenkomst vandaag?'

Ze zuchtte. 'Ontmoedigend. Na alles wat we de afgelopen maanden gedaan hebben, blijkt dat we bij de verkiezingen niet zo veel van onze kandidaten geholpen hebben als we hoopten. Slechts twee mannen die vrouwenkiesrecht ondersteunen, hebben een zetel gewonnen.'

'Het spijt me dat te horen. Ik weet hoe hard je ervoor gewerkt hebt, en hoe hoopvol je erover was.'

'Als vrouwen in Colorado en Utah mogen stemmen, waarom mogen vrouwen hier in New York dat dan niet?'

'Dat is heel onrechtvaardig, lieveling.' Howard kuste haar handen, en daarna haar polsen.

Wat hield ze veel van hem, juist omdat hij zoveel geduld met haar had en haar in alles steunde. En vanwege zijn medeleven met het haveloze kind dat vannacht naast de keuken sliep.

'Vind je het erg dat ik dat jongetje in ons huis binnengelaten heb zonder het eerst aan jou te vragen? Ik had het gevoel dat ik dat moest doen.'

‘Ik heb er helemaal geen probleem mee. Anders zou hij vannacht doodgevroren zijn.’ Howard legde zijn arm om haar schouder en trok haar dichterbij zich.

‘Wat vind jij van zijn verhaal?’ vroeg ze.

‘Ik weet niet wat ik ervan moet denken. Hopelijk kunnen de mensen van het weeshuis ons meer vertellen.’

‘Ik vraag me af of zijn zusje tegelijkertijd met zijn moeder gestorven is.’

‘Mm. Misschien. Het klinkt toch alsof de vader hen in de steek gelaten heeft. In dat geval moet iemand dat Jack vertellen op een manier die hij kan begrijpen, en hem helpen om zijn verdriet te verwerken. Het moet voor een kind vreselijk zijn om zijn moeder te zien sterven.’

‘Ja, onvoorstelbaar.’ Drie jaar geleden was Addy’s vader plotseling overleden, een gebeurtenis waardoor haar leven volkomen veranderd was. Maar dat was niet te vergelijken met het leed van deze kinderen. ‘Als zijn zusje nog maar drie is, komt ze meer in aanmerking voor adoptie dan een ouder kind.’

‘Ik dacht dat de autoriteiten broertjes en zusjes niet uit elkaar zouden halen.’

‘Meestal niet. Maar als Jack niet tegelijk met haar gevonden is, hebben degenen die hem uit huis haalden, misschien niet begrepen dat hij een zusje had. Ik wil hem graag helpen, maar waar moeten we beginnen? Deze stad is zo enorm groot dat het een onmogelijke opgave lijkt om een zoekgeraakt kind en een vermiste vader terug te vinden.’

‘We zullen ons uiterste best doen. Tenslotte zijn we verliefd op elkaar geworden tijdens het zoeken naar jouw langdurig vermiste familielid, weet je nog?’

Ja, dat zou ze nooit vergeten. En Addy's grootmoeder had haar verloren zoon in de armen kunnen sluiten voordat ze stierf.

Howard begon haar hals weer te kussen, en ze voelde de rillingen van genot tot in haar tenen.

'Wat zegt u ervan om vanavond een beetje vroeger naar bed te gaan, mevrouw Forsythe?' mompelde hij.

Ze glimlachte hem toe. 'Ik zeg: ja, graag, meneer Forsythe.'

Een bijzondere ontmoeting vlak voor de feestdagen brengt haar het ultieme kerstwonder

New York, 1901. Na jaren vol uitbundige feesten kiest Adelaide dit jaar bewust voor een rustige kerst. En ze kan niet wachten om dit te vieren samen met haar kersverse echtgenoot, voor wie ze gekozen heeft uit liefde en niet vanwege geld. Maar de overgang van haar rijke bestaan naar het ingetogen leven van een huisvrouw gaat niet zonder slag of stoot. Hoewel Addy geen dag spijt heeft van haar huwelijk met Howard, blijkt het nog best een opgave te zijn om de haard aan te steken en iets anders te bereiden dan aangebrande toast...

Vlak voor kerst neemt Addy's leven een onverwachte wending. Op de eerste dag van advent staat plots een weesjongetje bij haar op de stoep dat is weggelopen en beweert helemaal geen weeskind te zijn. Terwijl het kerstfeest nadert, doen Addy en Howard er alles aan het mysterie rondom deze bijzondere jongen te ontrefelen. Eén ding is zeker: het zal een kerst worden die Addy's ervaringen van vroeger ver te boven gaat.

Wachten op kerst is een hartverwarmend kerstverhaal dat laat zien hoe je met kleine daden een groots effect kunt hebben op het leven van anderen. Dit boek volgt op *Al mijn geheimen*, maar is ook los te lezen.

NUR 302

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT